

Arrest

nr. 164 572 van 22 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit, en bent u afkomstig uit Qoryooley. U bent in België aangekomen op 22 november 2011 en diende een **eerste asielaanvraag** in op 24 november 2011. Op 29 maart 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) bevestigd bij arrest van 10 september 2013.*

*Zonder naar uw land van herkomst terug te keren diende u op 21 mei 2015 een **tweede asielaanvraag** in. U legt een nationaliteits- en geboorteverklaring van de Somalische ambassade voor. Verder legt u*

een bewijs van uw besnijdenis voor en een lidkaart van GAMS (Groep voor de afschaffing van vrouwelijke genitale verminking). Na uw gehoor ten gronde stuurt u nog medische documenten in verband met uw aanvraag voor medische regularisatie door.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet.

Op een asielzoeker rust echter de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 29 maart 2013 werd dan ook een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. In deze beslissing werd betwist dat u de Somalische nationaliteit zou bezitten en werden de door u ingeroepen asielmotieven die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – meer bepaald de problemen die u met Al Shabaab zou gehad hebben - bijgevolg eveneens in twijfel getrokken (zie weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 29 maart 2013). Deze beslissing werd door de RvV bevestigd, waarna u geen beroep aantekende. Er resten u dan ook geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en de beoordeling ervan staat vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuwe elementen aanwezig zijn waardoor u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot uw beweerde Somalische nationaliteit kan worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op de zetel van het CGVS (d.d. 19 juni 2015, voorafgaand onderzoek) uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd er aan het begin van het gehoor op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en/of eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat indien u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of u een tijd in een derde land heeft verbleven, dit op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag goed te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en

geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt, zoals reeds bleek uit de beslissing genomen naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS d.d. 19/6/2015, p. 3).

Vervolgens werd u er tijdens het gehoor zelfs expliciet op gewezen dat het CGVS geen geloof hecht aan uw beweerde verblijf in Qoryooley, Somalië (zie CGVS d.d. 19/6/2015, p. 3). U bleef er echter bij dat u in Qoryooley, Somalië woonde en bevestigde dat al uw verklaringen tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag correct waren (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 3). Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De Somalische nationaliteits- en geboorteverklaring die u voorlegt kunnen evenmin als bewijs van uw nationaliteit of herkomst uit Qoryooley worden aangenomen. Uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie kan een lucratieve privéhandel in Somalische documenten blijken in de buurlanden van Somalië. Voorts blijkt dat Somalië in de 'Corruption Perceptions Index 2014' op rang 174 komt van de 174 door de niet-gouvernementele organisatie 'Transparency international' onderzochte landen en dus als het meest corrupte land ter wereld wordt gerangschikt. Ook de documenten uitgereikt door de Somalische ambassades werden onderzocht door meerdere EU landen, waaronder België en het Verenigd Koninkrijk, maar ook door onder meer Zwitserland, de Verenigde Staten en Canada. Hun bevindingen zijn gelijklopend en bevestigen naast een winstgevende privéhandel in Somalische documenten, het gemak waarmee identiteitsdocumenten kunnen worden verkregen op de ambassades. Tevens kan hieruit blijken dat de Somalische ambassades een feitelijke onbegrensde appreciatiebevoegdheid hebben om de Somalische nationaliteit toe te kennen (of in te trekken) en op basis hiervan Somalische identiteitsdocumenten uitreiken. Dit gebeurt voornamelijk op basis van een interview, aangezien er geen officiële gegevens meer zijn op basis waarvan de identiteit of nationaliteit van personen die verklaren Somaliër te zijn kan worden vastgesteld. De beoordeling van de bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten dient dan ook met passende voorzichtigheid te gebeuren. Zowel de nationaliteitsverklaring en geboorteverklaring werden aangevraagd nadat u op het CGVS al eens geconfronteerd werd met vragen over uw land van herkomst, zodat u enigszins wist wat te verwachten. Met betrekking tot het gehoor op de ambassade in verband met de geboorteverklaring die u recent aanvroeg dient opgemerkt dat de vragen die u gesteld werden erg beperkt waren (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 4, 5). U verklaarde immers dat u vertelde dat Qoryooley landbouwgebied is, dat het zand er zwart is en dat er fruit, mais en sesam wordt gekweekt. Verder vertelde u in de wijk Halane gewoond te hebben. Overige vragen zouden u niet gesteld zijn en verder informatie zou u niet gegeven hebben. Gezien de informatie over Somalische documenten en uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw nationaliteit en verblijf in Qoryooley, kunnen deze documenten en verklaringen over het interview op de ambassade niet volstaan om te overtuigen van de grondigheid van het interview op de Somalische ambassade, op basis waarvan u documenten werden uitgereikt, noch kunnen zij een ander licht werpen op de eerdere beoordeling van uw beweerde herkomst en nationaliteit als zijnde ongeloofwaardig.

Met betrekking tot de **nieuwe elementen** die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U legt medische attesten voor die u reeds neerlegde in het kader van een vraag tot medische regularisatie en daarnaast legt u een attest van besnijdenis voor.

Met betrekking tot de medische problemen die u aanhaalt los van uw besnijdenis, dient opgemerkt dat hieruit blijkt dat u zich voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen reeds gericht hebt tot de geëigende procedure (zie ook CGVS d.d. 19/6/2015, p. 7). Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De ambtenaar-geneesheer is ermee belast de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Het document heeft verder dan ook geen relevantie voor uw asielprocedure.

Met betrekking tot uw verklaring problemen te ondervinden naar aanleiding van uw besnijdenis op zeven of achtjarige leeftijd (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 5, CGVS d.d. 31/7/2015, p. 3) dient opgemerkt dat u de lichamelijke en psychische problemen die u gehad zou hebben naar aanleiding van uw besnijdenis nooit eerder vermeldde tijdens de asielprocedure, dit terwijl u nu verklaart tot op dit moment lichamelijke en psychische gevolgen van deze besnijdenis te ondervinden (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 5, CGVS d.d. 31/7/2015, p. 3). U legt bovendien geen enkel attest voor waaruit de lichamelijke gevolgen van uw besnijdenis blijken, dit terwijl u wel degelijk een attest van besnijdenis voorlegt (zie administratief dossier) en u noemde deze problemen in verband met uw besnijdenis in het geheel niet toen u uw tweede asielaanvraag indiende. U vermeldde weliswaar dat u psychologische problemen en lichamelijke aandoeningen heeft, maar gevraagd wanneer deze problemen begonnen, stelt u expliciet dat ze een

aanvang namen nadat u in Somalië gearresteerd werd. Gevraagd of er nog andere zaken zijn die u tot nog toe niet besprak, stelt u slechts dat u bang bent om terug te keren. (Zie administratief dossier 'Verklaring Meervoudige Aanvraag', pt. 15.) De vaststelling dat u uw problemen met betrekking tot uw besnijdenis in het geheel niet vermeldde is reeds een belangrijke aanwijzing dat deze problemen niet van die aard zijn dat zij een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg zouden staan.

Aanvankelijk, gevraagd waarom u een attest van besnijdenis voorlegt, stelt u dat uw advocaat u zei dat u dit moest doen (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 6). Gevraagd waarom u nooit eerder in de procedure vertelde over uw fysieke ongemakken of psychische problemen, stelt u dat u zich schaamde voor uw psychische problemen en dat u werd afgeleid door uw andere medische klachten (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 5). Gevraagd of u ooit een arts raadpleegde omwille van uw problemen in verband met uw besnijdenis, antwoordt u bevestigend en stelt u dat u in 2013 aan uw arts vertelde dat u pijn leed en dat u geen bloedingen had [nvdr.: tijdens de menstruatie.]. U stelt verder dat u in 2012 tijdens een opname onderzocht werd, dat u in 2013 naar een arts ging en dat u tot op dit moment naar een arts gaat. U bevestigt dat u reeds verschillende malen met een arts over de problemen in verband met uw besnijdenis sprak, maar dat u ze nooit eerder in de procedure aanhaalde. (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 6.) Hieruit kan worden afgeleid dat u wel degelijk over uw problemen in verband met uw besnijdenis durfde te praten, maar er voor koos om dit niet te doen tijdens de procedure voor uw asielaanvraag. Waaruit opnieuw kan worden afgeleid dat de problemen in verband met uw besnijdenis niet van die aard zijn dat zij internationale bescherming vereisen. Expliciet gevraagd of een terugkeer naar uw land van herkomst u problemen zou geven in verband met uw besnijdenis, stelt u dat u nog steeds bang bent en nog steeds medische klachten heeft. Gevraagd waar u bang voor bent, stelt u vaagweg dat u bang bent voor alles. Gevraagd om specifiek met betrekking tot uw besnijdenis te antwoorden, stelt u dat deze gebeurtenis nog in uw hoofd zit, dat u zich de besnijdenis herinnert, hoe u werd vastgehouden en niet werd geholpen. (CGVS d.d. 19/6/2015, p. 7.) Dat u onaangename herinneringen hebt aan uw besnijdenis kan worden aangenomen, doch dit wijst niet op een ernstige vrees voor vervolging of risico op ernstige schade bij een terugkeer naar uw land. Hierbij dient bovendien opnieuw opgemerkt dat u bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit hebt verzwegen, waardoor het commissariaat onmogelijk kan weten tegenover welk land een eventuele vrees zou moeten beoordeeld worden.

Tijdens uw gehoor ten gronde wijzigt u bovendien uw verklaringen over de momenten waarop u met een arts over uw problemen met betrekking tot uw besnijdenis sprak. Zo stelt u nu dat u eigenlijk in 2012, tijdens uw opname, niet gesproken hebt over uw problemen in verband met uw besnijdenis. Hoewel de arts tijdens het onderzoek wel iets gezien heeft, heeft u er met hem niet over gesproken, aangezien u verlegen was. Nadien sprak u er echter wel met een advocaat over, die u adviseerde om er met een arts over te spreken wat in 2014 gebeurde. (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 4.) U verklaart nu dat u enkel in 2014 met de arts die het attest van uw besnijdenis opstelde over uw problemen ten gevolge van uw besnijdenis sprak (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 6). Voordien of nadien sprak u er nooit met een arts over (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 6), wat niet overeenkomt met uw verklaringen tijdens uw gehoor in voorafgaand onderzoek d.d. 19 juni 2015 (zie supra). Gevraagd of u de angsten die u in verband met uw besnijdenis zou hebben ooit met iemand besprak, stelt u aanvankelijk deze nooit met een arts en ook niet met de psychologe besproken te hebben (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 6). Gevraagd of u dus op geen enkel moment met de psychologe over de angsten naar aanleiding van uw besnijdenis sprak, verklaart u nu dat u er slechts kort over sprak, dat u er verlegen over bent en er alleen bij de arts die het onderzoek pleegde erover sprak (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 5), hoewel u eerder nog verklaarde deze angsten juist niet met hem besproken te hebben (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 5). Omwille van deze wisselende verklaringen wordt u opnieuw gevraagd of u met de psychologe over uw besnijdenis sprak, waarbij u stelt dat u het kort besprak, maar dat de psychologe vooral over problemen in je hoofd praat, terwijl uw problemen in verband met uw besnijdenis voornamelijk lichamelijk zijn (CGVS d.d. 31/7/2015, p. 6), waarmee u zelf uw psychische problemen in verband met uw besnijdenis relateert.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. Evenmin kan u de subsidiaire bescherming worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *"Unicef "Female Genital Mutilation / Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change" pagina 33 – 35"*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 oktober 2015 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster stelt niet te begrijpen *"waarom verwerende partij niet verder een onderzoek ten gronde gevoerd heeft omtrent haar nationaliteit, aangezien dit volgens haarzelf cruciaal is om de documenten te beoordelen"*. Zij benadrukt dat zij een nationaliteits- en geboorteverklaring voorlegt. Volgens verzoeker had de commissaris-generaal *"op zijn minst opnieuw een onderzoek ten gronde kunnen uitvoeren in verband met haar nationaliteit en naar haar geografische-; clan- en politieke kennis kunnen polsen"*. Hij stelt: *"Verwerende partij ging enkel in op de besnijdenis van verzoekende partij, doch wat is het nut hiervan als verwerende partij op het einde toch stelt dat het onmogelijk is voor verwerende partij om de vrees te beoordelen van verzoekende partij, aangezien het land van herkomst niet duidelijk is."* Verzoekster wenst *"dat haar nationaliteit opnieuw onderzocht wordt en bijgevolg in het licht van haar besnijdenis"*.

Volgens verzoekster is het *"niet omdat verzoekende partij de fysieke/psychologische ongemakken ten gevolge van haar besnijdens nooit eerder vermeld heeft, dat dit nieuw element niet bewijskrachtig/geloofwaardig zou zijn"*. Zij stelt dat zij van mening was dat de asielprocedure enkel rekening hield met haar asielrelaas en dat haar medische klachten konden gericht worden aan de geijkte procedures. Zij wijst erop dat zij *"reeds in 2012 (een jaar na haar aankomst in België en voor het einde van haar eerste asielprocedure) reeds contact had opgenomen met een arts omwille van haar fysieke problemen ten gevolge van haar besnijdenis op 7/8 jarige leeftijd"*.

Verzoekster benadrukt dat zij een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, *"wat toch op zijn minst aantoonst dat zij afkomstig is uit een land en/of ethnische groep waar deze praktijk gangbaar is"*, dat zij Somalisch spreekt en dat zij behoort tot de ethnische groep van Somali's. Volgens haar is *"het criterium van de nationaliteit in deze absoluut niet pertinent"*, gezien uit de informatie bij het verzoekschrift zou blijken dat *"de besnijdenis van Somalische meisjes niets te maken heeft met hun nationaliteit, doch wel met hun ethnïe"* en gezien verzoeksters Somalische ethnïe niet betwist kan worden. Verzoekster wijst dienaangaande op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en meent dat zij *"een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan"*.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM en van de Raad over de geloofwaardigheid van verklaringen.

Volgens verzoekster *"kan men stellen dat verwerende partij zeer kortzichtig heeft geredeneerd in haar beslissing waar zij stelt dat de verzoekende partij geen internationale bescherming kan krijgen aangezien de verwerende partij niet kan vaststellen uit welk land verzoekende partij precies afkomstig is. Immers de Somalische ethnïe en de besnijdenis van verzoekende partij staat vast"*. Zij benadrukt dat zij *"besneden is en tot de Somali ethnïe behoort"* en dat voor artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ook rekening moet worden gehouden *"met de ethnïe van verzoekende partij, afgezien van haar nationaliteit"*.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.

Verzoeker gaat in op artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Zij stelt dat *“het gegeven dat een persoon al een ernstige vervolging heeft ondergaan in het verleden, dient aldus geïnterpreteerd te worden als een duidelijke indicatie van toekomstige vervolging”* en dat hieruit een omkering van de bewijslast voortvloeit.

Zij wijst erop dat zij besneden werd en verwijst naar *“twee recente arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin geoordeeld wordt inzake een medisch attest dat wordt neergelegd in een asielprocedure” (I v. Sweden van 5 september 2013 en R.J. tegen Frankrijk van 19 september 2013)*. Zij besluit dat *“haar uitwijzing naar Somalië (of een buurland) een schending van art. 3 EVRM inhoudt en vraagt daarom huidige asielaanvraag grondig te onderzoeken in het licht van de geattesteerde medische aandoeningen en in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit opzicht”* en dat *“de cumul van de algemene slechte bescherming omtrent vrouwenbesnijdenissen in Somalische etnische groepen, hun specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen fysieke en psychische pijn (zoals opgesomd in het medisch attest en in de herhaaldelijke verklaringen in het administratief dossier) moeten leiden tot een erkenning als vluchteling”*.

2.3. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.5. De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht eerst verzoeksters voorgehouden herkomst en nationaliteit beoordeeld. Immers, indien de verklaringen hierover niet aannemelijk geacht worden, kan de commissaris-generaal inderdaad besluiten tot de weigering van internationale bescherming. Aldus dient de commissaris-generaal bij een ongeloofwaardig geachte Somalisch nationaliteit en herkomst geen onderzoek te doen naar de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in Somalië.

2.6. De Raad kan hierbij volstaan met vast te stellen dat verzoekster haar Somalische nationaliteit op geen enkele wijze adstrueert. In het kader van haar eerste asielaanvraag oordeelde de Raad reeds dat verzoekster haar beweerde afkomst uit Somalië niet aannemelijk maakt (RvV 10 september 2013, nr. 109 506).

2.7. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit neemt echter niet weg dat bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag, de Raad rekening dient te houden met alle objectieve gegevens waarover hij beschikt, waaronder de feitelijke elementen uit de verklaringen van verzoekster afgelegd tijdens haar diverse asielaanvragen.

2.8. De door verzoekster in het kader van haar huidige (tweede) asielaanvraag neergelegde "Declaration of Nationality" van 25 april 2013 en "Declaration of Birth" van 29 april 2015 kunnen de voorgaande vaststellingen omtrent haar afkomst niet wijzigen. Dienaangaande kan uit de "COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten" van 1 april 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, immers blijken dat "In 2012 deed Cedoca onderzoek naar de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel. In een gesprek op 6 maart 2012, met de toenmalige en huidige eerste consul van de Somalische ambassade, Ali Mohammed Abukar, vroeg een researcher van Cedoca aan de eerste consul op welke basis identiteitsdocumenten worden uitgereikt en wie ze wel en wie niet krijgt. De eerste consul antwoordde dat iedereen die een etnisch Somali is (ook al wonen zij in Djibouti, Ethiopië,...) worden beschouwd als Somaliërs. Somalilanders en Puntlanders krijgen in principe ook documenten uitgereikt, voor zover zij "roots" met Somalië hebben. Soms wordt ook een beroep gedaan op getuigen. Het enige probleem stelt zich volgens de eerste consul voor mensen die geen Somali spreken. Hij stelde voorts dat tijdens het gesprek aan de aanvragers van een identiteitsdocument enkele vragen worden gesteld maar dat die summier zijn. Het zijn vragen over de persoonlijke relaties van de persoon (clan), "living contacts", naar welke school ze zijn geweest. De vragen worden gesteld in het Somali maar de aanvrager mag antwoorden in een andere taal. (...) Gezien het gebrek aan archief en database dat Cedoca in hoofdstuk 1 beschrijft, kan de ambassade zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliër te zijn.". Vooreerst kan in deze informatie gelezen worden dat de ambtenaar van de ambassade zelf toegeeft niet te beschikken over een bevolkingsregister, archieven of een database waaruit de nationaliteit van de verzoekende partij kan blijken. De uitreiking van identiteitsdocumenten gebeurt aldus niet op basis van dergelijke objectieve gegevens. Voorts kan uit voornoemde informatie blijken dat de Somalische ambassade Somalische identiteitsbewijzen uitreikt aan alle etnische Somali's, ongeacht of ze uit Somalië afkomstig zijn of een of meerdere andere nationaliteiten bezitten. De identiteitsdocumenten uitgereikt door de Somalische ambassade kunnen aldus hooguit aangeven dat de persoon aan wie het attest wordt afgegeven door de ambassade als etnisch Somaliër wordt aanzien en louter omwille van deze vaststelling en zonder aan andere voorwaarden te moeten voldoen of een geëigende naturalisatieprocedure te moeten doorlopen, automatisch de Somalische nationaliteit wordt

toegekend. De neergelegde stukken geven immers niet aan op basis van welke regelgeving de toekenning van de Somalische nationaliteit gebeurt. Evenmin wordt aangetoond dat de Somalische ambassade als (buitenlands) uitvoerend orgaan hiertoe autonoom bevoegd is. Aan de toekenning van de Somalische nationaliteit door de Somalische ambassade in België kan in onderhavige procedure bezwaarlijk meer waarde worden gehecht dan de erkenning van een etnische origine.

Verzoekster kan aldus mits het neerleggen van de *“Declaration of Nationality”* van 25 april 2013 en *“Declaration of Birth”* van 29 april 2015 van de Somalische ambassade haar land van herkomst niet aantonen. Bovendien stelt de *“COI Focus: Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”*: Eveneens in maart 2012 liet de directie Protocol van de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken in een brief aan de commissaris-generaal weten dat ze via geruchten had vernomen dat “officiële” documenten (bijvoorbeeld voor illegalen, voor regularisatie, reisdocumenten, ...) worden “verkocht” door de lokale, niet officieel in dienst zijnde, chauffeur die zich uitgeeft als consul. Het hoofd van de directie Protocol schrijft *“De Ambassadeur, Z.E. de heer Nur Hussein Hassan, die recentelijk in mijn kantoor werd ontvangen, was niet op de hoogte van deze praktijk en zou hier perk en paal stellen.”*, zodat er tevens onwaarachtige en frauduleuze Somalische identiteitsdocumenten in omloop zijn.

Aldus concludeert de Raad dat de neergelegde *“Declaration of Nationality”* van 25 april 2013 en *“Declaration of Birth”* van 29 april 2015 - waarvan de Raad niet betwist dat deze stukken werden uitgereikt door de Somalische ambassade -, naar de inhoud toe, niet de minste garanties biedt dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Tenslotte, zelfs al zou verzoekster thans door de ambassade ook de Somalische nationaliteit zijn toegekend, dan nog toont zij niet aan waar zij voorheen verbleef en welke nationaliteit zij had voor haar ook de Somalische nationaliteit zou zijn toegekend.

2.9. Dat zij een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, *“wat toch op zijn minst aantoont dat zij afkomstig is uit een land en/of etnische groep waar deze praktijk gangbaar is”*, dat zij Somalisch spreekt en dat zij behoort tot de etnische groep van Somali's, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan haar Somalische nationaliteit evenmin aannemelijk maken, gezien de diaspora van etnische Somaliërs en gezien verzoekster zelf in haar verzoekschrift aangeeft dat *“de besnijdenis van Somalische meisjes niets te maken heeft met hun nationaliteit, doch wel met hun ethnie”* (wat zou blijken uit het bij het verzoekschrift gevoegde rapport *“Unicef “Female Genital Mutilation / Cutting: A statistical overview and exploration of the dynamics of change” pagina 33 – 35”*). Waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij *“besneden is en tot de Somali ethnie behoort”* en meent dat voor artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ook rekening moet worden gehouden *“met de etnie van verzoekende partij, afgezien van haar nationaliteit”*, benadrukt de Raad dat het de nationaliteit - en niet de etnie - is die determinerend is voor de beoordeling van het land waar de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt, alsook voor na te gaan in welk land van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet.

2.10. In het verzoekschrift wordt gewezen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en op artikel 4, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoekster meent dat zij *“een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan”*, dat *“het gegeven dat een persoon al een ernstige vervolging heeft ondergaan in het verleden, dient aldus geïnterpreteerd te worden als een duidelijke indicatie van toekomstige vervolging”* en dat hieruit een omkering van de bewijslast voortvloeit.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*. Teneinde te kunnen oordelen of *“er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”* is de nationaliteitsbepaling van de verzoekende partij essentieel.

In casu maakt verzoekster haar beweerde Somalische nationaliteit niet aannemelijk, waardoor ze zelf de toetsing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet verhindert. De in het verzoekschrift beweerde *“algemene slechte bescherming omtrent vrouwenbesnijdenissen in Somalische etnische groepen”* doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het onderzoek naar *“goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”* moet gebeuren ten aanzien van het land van nationaliteit van verzoekster, er moet worden nagegaan of er sprake is van een vrees voor nieuwe vervolging en door wie dit zou gebeuren en anderzijds welke bescherming er alsdan geboden wordt door het land van herkomst. Dit klemmt temeer nu uit de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde

informatie blijkt dat er een duidelijk verschil is inzake de besnijdeniscultuur in de verschillende besproken landen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat de besnijdenis die zij onderging - en die niet betwist wordt - aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.11. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het *“niet (is) omdat verzoekende partij de fysieke/psychologische ongemakken ten gevolge van haar besnijdenis nooit eerder vermeld heeft, dat dit nieuw element niet bewijskrachtig/geloofwaardig zou zijn”*, dat zij van mening was dat de asielprocedure enkel rekening hield met haar asielrelaas en dat haar medische klachten konden gericht worden aan de geijkte procedures, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Het verzoekschrift bevestigt immers dat verzoekster *“reeds in 2012 (een jaar na haar aankomst in België en voor het einde van haar eerste asielprocedure) reeds contact had opgenomen met een arts omwille van haar fysieke problemen ten gevolge van haar besnijdenis op 7/8 jarige leeftijd”*. Dat verzoekster de ongemakken door haar besnijdenis sinds 2012 met een arts besprak is aannemelijk maar ze heeft niet eerder gemeend dat ze hiervoor een toekomstige vrees kon staven nu ze deze problemen nooit eerder vermeldde tijdens haar asielprocedure. Evenmin wordt door verzoekster duidelijk gemaakt waaruit de toekomstige vervolging zou bestaan, nu ze reeds een besnijdenis type 3 heeft ondergaan.

2.12. De verwijzing in het verzoekschrift naar het arrest van het EHRM (*I v. Sweden* van 5 september 2013), waarin gesteld wordt dat een medisch attest niet als niet-bewijskrachtig bestempeld kan worden enkel en alleen omdat de verklaringen van de verzoekende partij ongeloofwaardig zijn, zelfs al zijn het de verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen/foltering, is niet dienstig daar verzoeksters besnijdenis, noch de bewijskracht van het medisch attest betwist wordt.

2.13. Ook de uiteenzetting in het verzoekschrift over het arrest van 19 september 2013, *R.J. tegen Frankrijk*, nr. 10466/11, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EHRM), is niet relevant. Uit dit arrest kan worden afgeleid dat indien dat bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dat de betrokken staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker na uitzetting naar het desbetreffende land wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Of dat bewijsmiddel tot nader onderzoek noopt, moet de staat beoordelen in het licht van de gestaafde dan wel geloofwaardig te achten persoonlijke situatie van de asielzoeker en tegen de achtergrond van de algemene situatie in het desbetreffende land. Zie § 53 t/m 56 van het arrest R.C. tegen Zweden, van 9 maart 2010, nr. 41827/07, § 41 t/m 44 van het arrest D.N.W. tegen Zweden, van 6 december 2012, nr. 29946/10, § 62 van het arrest I. tegen Zweden, van 5 september 2013, nr. 61204/09, en § 39 t/m 42 van het arrest R.J. tegen Frankrijk, van 19 september 2013, nr. 10466/11 (www.echr.coe.int). *In casu* wordt noch het letsel (de besnijdenis) noch de oorzaak van deze besnijdenis betwist.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden herkomst en kan in hoofd van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.15. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster niet aantoonbaar noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Somalië en voor haar huidige bezoek aan de

Somalische ambassade in België de Somalische nationaliteit bezat. Verzoekster toont immers niet aan waar zij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.17. Gelet op het feit dat verzoekster de door haar beweerde herkomst uit Somalië niet aantoont, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK